

عنوان مقاله:

سازواری ها و ناسازواری های تلقین در تربیت دینی

محل انتشار:

دوفصلنامه تربیت اسلامی، دوره 4، شماره 8 (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

علی قاسم پور دهاقانی - دانشجوی دکتری برنامه ریزی درسی، دانشکده علوم تربیتی و روان شناسی دانشگاه اصفهان

سیدابراهیم جعفری - دانشیار گروه علوم تربیتی، دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

روش تلقین، یکی از روش های مورد استفاده در تربیت دینی است. برخی از کارشناسان تربیت دینی معتقدند در تربیت باید از روش هایی استفاده کرد که موجب تغییر نگرش متربی شود و چشم انداز شناختی در او ایجاد کند. از نظر آنان کاربرد تلقین، قبولی کورکورانه و عادت به یادگیری و یادآوری مکانیکی آموزه ها را در پی دارد و موجب ایجاد خصوصیات همچون تسلیم و انقیاد در متربی می شود. موافقان بکارگیری این روش در تربیت دینی نیز معتقدند، کاربرد روش هایی غیر از تلقین همچون روش های عقلانی منوط به رشد عقلی در متربی است. مقاله حاضر، به بررسی چالش ها، پیامدها و محاسن ناشی از بکارگیری روش تلقین در تربیت دینی پرداخته و به تشریح ماهیت و مفهوم تلقین و تربیت دینی و سازواری و ناسازواری آن پرداخته است. از آنجایی که نمی توان در دوره های کودکی منتظر رشد فرایند عقلانی در متربیان شد و به آموزش عقلانی دین پرداخت، بنابراین در دوران کودکی، که دوره تمهید برای قلمرو اصلی تربیت دینی است، می توان از روش تلقین برای ایجاد برخی آداب و صفات انسانی و اخلاقی استفاده کرد. همچنین از این روش نیز می توان برای تثبیت ایمان در دوره های بالاتر رشد بهره گرفت.

کلمات کلیدی:

تلقین، تربیت دینی، آموزش عقلانی، سازواری و ناسازواری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/833618>

